

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1126

13.10.2024 (135)

Адольф Гітлер: Улюблений фюрер!

Частина 3

Адольф Гітлер: Лідер особистої жертвності

Майкл Сторм

Націонал-соціалізм, як і кожен революційний рух, живиться *особистою жертвністю*. Наш рух унікальний тим, що наш лідер не лише показав приклад особистої самопожертви під час боротьби за владу, але й робив це протягом усього свого життя.

Коли Гітлер був ще юнаком, він переписав свою сирітську пенсію на молодшу сестру Паулу, а потім пішов у самотійне плавання, щоб вижити у ворожому світі, де хліб насущний доводилося гірко завойовувати. Цей ранній приклад того, що потреби інших важливіші за власні, став постійним у його житті.

Під час Першої світової війни Гітлер розділив усі тяготи простих солдатів. Його полк стікав кров'ю на фронті. Коли його сили зменшувалися, кожен

солдат був покликаний зробити більше. Ніхто ніколи не робив більше, ніж Гітлер. Він постійно зголошувався на додаткові обов'язки, брався за найнебезпечніші завдання і десятки разів був на волосок від смерті. Здавалося, що лише завдяки своїй волі він міг принести перемогу Німеччині. Коли прийшов час йти на заслужений відпочинок або у відпустку, він відмовився, а натомість віддав би її одруженому чоловікові, щоб той міг провести час вдома зі своєю родиною.

Після удару в спину і принизливої поразки Німеччини Гітлер пообіцяв присвятити решту свого життя тому, щоб зробити Німеччину великою і скасувати злочасний Версальський договір. У ці роки боротьби він зазнав ще більших поневірянь, ніж у молодості.

Його особистий гардероб був настільки пошарпаний, що одному з членів партії довелося пожертвувати костюмом, щоб фюрер міг зустрітися з великими промисловцями. Він не лише жив скромно, щоб кожна копійка пішла на боротьбу, але й був змушений відмовитися від мрії коли-небудь стати (або так він тоді думав) художником чи архітектором.

Матеріальні вигоди були не єдиними жертвами, яких партія вимагала від свого лідера. Гітлер часто нарікав на те, що не може насолоджуватися домашнім вогнищем і лоном власної сім'ї, бо не може одружитися, оскільки був одружений з усією Німеччиною. Гірше того, він знав, що ніколи не зможе пізнати радість батьківства, бо це було б несправедливо по відношенню до його дітей, тобто тягар йти його слідами був би для них надто великим.

Коли війна прийшла в Німеччину, фюрер був змушений відмовитися від своєї мрії відбудувати міста. Тоді він одягнув військову форму і відмовився її знімати до самої перемоги. Він працював цілодобово, завжди маючи все більше і більше справ. Його штаб-квартира, "вовче лігво" в Растенбурзі, була захована в болотистому лісі, де було дуже спекотно влітку і дуже холодно взимку. Його підлеглі вважали це безрадісним призначенням і не могли дочекатися, коли їх переведуть до Парижа чи Берліна, залишивши фюрера працювати на благо Німеччини без розваг, яскравих вогнів і солодких плодів перемоги.

У бункері фюрера навесні 1945 року Гітлер на кілька хвилин виривався з військових нарад, щоб помилуватися макетами чудових націонал-соціалістичних міст, які він мріяв побудувати після війни, добре знаючи, що вони ніколи не будуть побудовані за його життя.

Коли на місто почали падати радянські снаряди, він сказав генералу Ваффен СС Леону Дегрелю, що якби у нього був син, він хотів би, щоб він був схожий на Дегреля, але Дегрель повинен зберегти своє життя разом з полковником Гансом-Ульріхом Руделем, щоб вони надихали своїм героїзмом майбутню німецьку молодь. Фюрер сказав, що піде на найвищу жертву заради Німеччини і не втече, а буде битися з ворогом до кінця, а потім позбавить капіталістів і більшовиків їхнього єврейського задоволення не тільки віддати його під суд, але й понівечити його тіло, і так він бився, поки "унтерменші" не опинилися в декількох метрах від нього, а потім він злетів до Вальгалли.

Адольф Гітлер був людиною, яка пожертвувала собою, всім своїм життям заради свого народу. Націонал-соціалізму притаманна велика чеснота - жертовність особистості заради загального блага. Ось чому один націонал-соціаліст вартий сотні демократів чи республіканців. Це те, що робить нас такими сильними і що нас так бояться.

Як молодий штурмовик, я працював 48 годин на тиждень на місцевому заводі, віддавав усю зарплату партії, прибирав у штаб-квартирі, працював за столом, збирав підписи під петиціями, готував їжу, давав інтерв'ю на телебаченні і час від часу розважався у вуличній бійці з покидьками землі. Більшість націонал-соціалістів-"погодників" важко було знайти, коли наставав час працювати або жертвувати реальні гроші. Не дивно, що всіх їх відсіяли з руху не погрози смерті чи бомби, а відсутність переконань у націонал-соціалізмі. Вони хотіли "тусуватися" і пожинати славу за рахунок гідних жертв інших товаришів. Ці трутні швидко покидали партію, і щоразу, коли вони це робили, це робило нас сильнішими.

У порівнянні з жертвами нашого фюрера, мої гроші, піт і кров - мізерна жертва. Однак сьогодні в нашому русі повно товаришів, чії жертви роблять їх героями: справжні націонал-соціалісти, такі як Райнхард Зоннтаг, який віддав своє життя лише кілька років тому, і Готфрід Кюссель, який перебуває у в'язниці вже більше двох років (йому загрожує ще вісім років ув'язнення), а також багато, багато інших, кого з міркувань безпеки не можна називати, але без яких ви не тримали б сьогодні в руках цю газету і не читали б цю статтю.

Ми, націонал-соціалісти, судимо про чоловіка чи жінку лише за одним критерієм - скільки вони *жертвують заради* перемоги. Наскільки вони розумні (або думають, що вони розумні), наскільки вони багаті, наскільки

вони хороші бійці, або скільки пива вони можуть випити - все це нічого не означає... тільки те, як багато *людина віддає від себе!*

Кожен з нас, включаючи нас з *вами*, повинен поставити собі це ключове питання!

Хайль Гітлер!

Початок

Ця розповідь про останній бій фюрера у Першій світовій війні з'явилася у березневому випуску *Der Schulungsbrief* за 1934 рік. Написаний Куртом Єзеріхом, він базується на інформації від бойового товариша Гітлера Ігнаца Вестенкірхнера, який повернувся до Німеччини з Америки у 1930-х роках.

Велика смерть стогне по всій Фландрії. Броньована смерть всюди. Земля здригається під час оборонної битви 1918 року. Вогонь перекочується через вирви від снарядів та окопи. Англійські війська зазнають невдачі в атаці на висоту Моче, що неподалік від Комінса. Американські штурмові війська розбиваються об жменьку осередків польової сірої бойової волі. Танкові колони розбиваються на смерть об скелі німецького ірода.

Серед гуркоту кулеметних черг ревуть гаубиці, артилерія, міни і снаряди з пікіруючих літаків. Кров удобрює землю, яка пахне порохом і в якій мертві навіть не знаходять спокою смерті. З гір жертв доля формує пам'ятник героїзму і жахливої агонії майже зневіреного людства.

Світ присягається в ненависті. Руйнування! Руйнування! Воно кричить з розпечених стволів своїх гармат.

Так само, як і на фронті!

Розкидані по окопах та окопах лежать герої "Списку полку" з кулеметами та гвинтівками, втиснуті в борозни розпушеної землі; стікають кров'ю, але продовжують боротися, проклинають, але не відступають!

Вечір 19 жовтня 1918 року опускається на смертельно поранений ландшафт Фландрії. Але смерть все ще не спить. Вона все ще спалахує, жовто-червона і несамовита, несамовитий вогонь матеріальної битви. Війська виснажені, мокрі і вкриті багнюкою, втомлені і голодні. Окремі бійці піднімаються з окопів і поспіхом, спотикаючись, перебігають від вирви до вирви в тил: рознощики харчів! А ворог подвоєє вогонь.

Три мушкетери, бігуни зі штабу полку, біжать наввипередки зі смертю. Десь у тилу - покинутий артилерійський бункер. Саме там має стояти польова кухня. Вони просуваються вперед, стрибок за стрибком, крізь град свинцю.

Між лініями фронту світяться моторошні вогники різнокольорових ракет. Потім, нарешті, вони знаходять артилерійські снаряди та порожні ящики від снарядів. Вони дісталися польової кухні. Троє мушкетерів полегшено зітхають.

Але ворожі батареї знову лютують. Удар за ударом, тремтячі спалахи виривають фонтани землі. Деревина і шматки сталі злітають вгору разом з багнюкою і падають на дах бункера. Минає чверть години за чвертю години. Повернутися на фронт вже неможливо. Солдати туляться і чекають у бункері. А праворуч і ліворуч, попереду і позаду них вирує у сталевій ванні ефект найжахливішої технології знищення. Троє баварських мушкетерів замкнені в земляній ямі свавіллям гарматних стволів; їхні життя більше не залежать від героїчного вчинку і власної волі, а лише від безглузлого збігу обставин і покірності невідомих артилеристів, що стоять за німецькими гарматами і намагаються збити англійських супротивників.

Такі години на фронті Великої війни вимагають справжніх чоловіків. І якщо багато солдатів сиділи, дихаючи жахом і відчаєм, то тут, у напівзасипаному бункері біля Моче у Фландрії, цієї ночі 19 жовтня 1918 року сидів той, хто опанував цей відчай, - капрал, бігун, розвідник, добрий товариш. Він подолав у собі те, що часто жахало інших. Вже чотири роки він стоїть на фронті. Тут, у Фландрії, він колись пережив своє бойове хрещення. Відтоді він пройшов через нужду і смерть у дусі добровільності свого героїзму. Байєрривальд, Витшете, Ла-Базе, Фромелль, Сомма, Бапومه, Суассон, Лафонтен - це були великі битви, в яких він брав участь. Коли всі впадали у відчай, він залишався непохитним; коли інші проклинали, він мовчав. Коли вони падали в знемозі, він виконував свій обов'язок. Так, він робив більше, ніж просто виконував свій обов'язок: він часто заступав товариша і - замість нього - сам ризикував життям у пеклі бою. Бігуни полку знали про його ініціативу - вперед, вперед -

щоразу, коли йшлося про передачу наказів на фронт через завали. Коли він готувався вискочити з укриття, оточений люттям руйнування, його голос пролунав твердо: "Тепер до справи!" Здавалося, у нього не було жодних нервів, і коли інші здавали нерви, він дивився на них своїми великими, ясними очима, і вони знову ставали спокійними і продовжували боротися.

Коли він проводив з ними ті рідкісні мирні години за фронтом, він з ентузіазмом говорив про свою любов: батьківщина! Він говорив про впевненість у перемозі і про долю, яку колись матиме Німеччина, тому що у неї за спиною була доля, якої вона не повинна була б мати в іншому випадку.

Вони не розуміли його, хитали головами, коли він так говорив. Проте вони відчували в його словах велику правду. Це викликало у них страх і безпорадність, а також сміх.

"Колись, набагато пізніше, ти мене зрозумієш!" - зазвичай казав він тоді. Часто ці розмови закінчувалися тривогою, наказом про нову місію. Тоді він знову ставав на свій пост, капрал, бігун.

Тепер вони втрюх сиділи тут, у побитому бункері. Минала година за годиною.

Аж раптом, довгоочікуваний, спалах вибуху снаряда, що влітає в бункер. Детонація кидає чоловіків на землю, паралізуючи їх від жаху, і вони починають вивергати землю. Це було пряме попадання у вхід до бункера. Все сталося за долі секунди.

Потім невидимою хмарою насунувся диявольський жах війни в нашу цивілізовану епоху: газ!

Поки на передовій триває чергова атака, чоловіки в бункері борються з цією роз'їдаючою смертю, яка роз'їдає легені та очі. На фронті шаленіють атаки. У бункері триває ніч, нескінченна ніч...

У ранкових сутінках до перев'язочного пункту заходить капрал. Через кілька днів санітарний потяг рушає на Батьківщину. У вагоні, поруч з розстріляними бійцями, сліпий солдат, вчорашній бігун, виводчик.

Той, хто в нескінченності боїв не міг бачити здоровими очима далі свого сектора окопу і маленького клаптика вирви, на якому смерть марно

намагалася вистежити його життя і його накази для воюючих військ, він - сліпий - тепер стає зрячим. Навколо ніч, але в його серці палає слава священного подвигу, і він, сліпий, тепер ясно бачить у світлі цього полум'я безмежні простори світових подій, які почалися кров'ю і кров'ю закінчаться. Він бачить фатальну тугу свого народу, бачить страждання і нещастя цілого світу. Так, він бачить шлях до спасіння!

І поки червоні юрби плюють на герб Рейху, поки заколот розгортає лахміття свободи, в цій людині визріває воля: кров цієї війни не повинна була пролитися даремно. Переможний вінок кращої перемоги - Німеччина одного дня підніме його на прапорах свого нового народу!

Це була мовчазна клятва сліпого солдата, і так 9 листопада 1918 року в госпіталі на Пасевальк почалася історія націонал-соціалістичного руху.

Один чоловік пішов звідси і став барабанщиком, і скрізь, де він формував з людей нових німців, вони піднімали руку на знак своєї нової віри, так само, як предки піднімали спис, коли вітали свого короля, фюрера.

Адольф Гітлер у Першій світовій війні

Доповідь фронтових товаришів (1914-1918) фюрера

Один чоловік бере дванадцять бранців

10 жовтня 1914 року я виїхав на західний фронт з полком "Ліст", до якого належав і Гітлер. Фландрія була нашим першим сектором. Але тільки в 1916 році, під час запеклих матеріальних боїв, я особисто познайомився з Адольфом Гітлером. До того моменту ми обидва пройшли війну неушкодженими. Одного вечора ми обидва були на покинутій гарматній позиції, коли ворог почав запеклий і дикий обстріл. Потім вони "подали" нам газ. Всю ніч артилерія била по нашій позиції. Ми думали, що вистояли до світанку, аж поки не дізналися, що Гітлер втратив зір. Він сам сказав, що не бачить, і тримав руки перед хворими очима. Потім його відвезли до польового шпиталю в тилу.

Я чітко пам'ятаю випадок, який свідчить про особисту мужність Гітлера на війні. Це було в Епаньї. Під час наступу Гітлеру, як гінцю, довелося пройти

лісистий схил, зайнятий французькими солдатами, відрізаними від своєї частини. Верхівки їхніх касок стирчали над дашками окопів. Адольф Гітлер упізнав їх у польовий бінокль, вихопив пістолет і зробив знак рукою в бік тилу, ніби його товариші підходять до нього ззаду. Він зігнав дванадцять французьких солдатів з їхніх позицій і відвів їх назад до нашого командного пункту.

Гітлер часто говорив у самотні години про політичне майбутнє Німеччини. Перш за все, він був стурбований поділом Рейху на безліч дрібних держав. Він порівнював численні німецькі малі держави з паперовою стружкою, яку прив'язав до нитки. За його словами, один подих вітру може їх здути. Але якщо зв'язати їх усі разом у пучок, то навіть сильний вітер не зможе їх зрушити з місця. Навіть найпростіша людина серед нас розуміла, що він хотів сказати.

Ігнат Вестенкірхнер

У матеріальній битві

Західна армія отримує підкріплення, бо звільнені відомі підрозділи на сході. Що це означає, може оцінити лише той, хто роками стоїть тут під барабаним вогнем матеріальних боїв, хто, вкритий засохлим брудом і кров'ю, відчуває, як отруйні гази ріжуть легені, і хто день за днем - з розірваними осколками ранами, що ледь зарубцювалися, змагається зі смертю крізь артилерійську завісу і жадібно п'є повні груди кави або їсть суху скоринку хліба, наче найсмачніше тістечко.

Резервний піхотний полк 16, названий "Ліст", у складі 6-ї Баварської резервної дивізії, б'ється під Суассоном, хоча не має поповнення, знекровлений кров'ю і боєприпасами, сім тижнів не мав свіжого одягу, виснажений вимушеними маршами, мокрий від дощу і бажає відпочинку. Насправді вони виснажені боями, але фактично є резервом за правим флангом Сьомої та Першої армій.

А в реальності вони стоять ввечері 26 травня на передових рубежах правого флангу і зараз повинні були б завернути ворога. З Ailette вони дивляться на Aisne. Їхній командир - майор Антон фон Тубеф. Він дев'ятий командир полку і вже п'ятий день очолює "Лістерів". Він веде за собою інші підрозділи дивізії через знаменитий і сумнозвісний Дарнський шлях.

Весь полк чхає, коли біжить і бореться, бо земля густо вкрита газами, випущеними артилерією. Тут і круті хребти, і важкопрохідні висоти, і "відьомські танці", пориті осколками і снарядами, з вирваним корінням і гілками дерев, що стирчать з вигорілої землі. Над ними треба піднімати міномети, кулемети та боєприпаси, щоб поставити їх на позиції. А в повітрі постійно дзвенить і свистить розпечене залізо всіх розмірів і форм. Телефонний зв'язок від штабу полку до батальйонів і між батальйонами неможливий. Що стосується передачі наказів, то тут беззаперечним лідером є посильний. З майже сновидною впевненістю він біжить і вистрибує з воронки і, задихаючись, летить між вибухами з їхніми фонтанами сталі, вогню, землі і диму, через ями, балки і трупи, в пекельному гудінні осинового гнізда з покритих сталлю снарядів. Якщо йому не вдається донести своє повідомлення або наказ крізь пекучу плутанину смерті до потрібної людини, то вся операція йде коту під хвіст, і залізна воля цього наступаючого клину флангових бійців зазнає поразки. Поруч з лідерами він тепер несе долю і результат цієї битви в своїй голові, в своїй кишені, в своїй майстерності і в своїй мужності.

П'ять днів триває дика війна у всіх її проявах, і - як часто бувало до цього і як часто бувало після - найневтомніший, найсміливіший, найбезстрашніший посланець полку бігає, стрибає, доповідає, отримує накази, мчить зі штабу на точку, з батальйону до командира.

А через п'ять днів полк прокотився по ворожому фронту на 23 кілометри, зухвало прорвав його і, наскільки вдалося підрахувати, взяв 400 полонених, 16 гармат, 100 кулеметів, чотири вантажівки, 15 вагонів з боєприпасами і саперний табір.

"Поруч з досягненнями окремих командирів, головну заслугу за блискуче виконання атаки слід віддати гінцям полку", - так заявив командир R.I.R. 16 на псевдо "Ліст" Антон фон Тубеуф.

1 червня 1918 року полк удостоюється честі - його командир отримує Військовий орден Макса Йозефа. А 4 серпня новий кавалер Військового ордену Макса-Йозефа фон Тубеуф кладе Залізний хрест Першого класу на груди капралу Адольфу Гітлеру - найвищу і найрідкіснішу нагороду для простого солдата в окопах.

Ш. Л. Діль

Пряме попадання в командний бункер

Близько полудня гінці приносять новий наказ про атаку. І знову Адольф Гітлер, непохитний і невтомний у виконанні свого небезпечного обов'язку. Часто він добровільно бере на себе найскладніші завдання для того чи іншого товариша, аж до передових позицій під шквальним вогнем.

Близько 1:30 починається друга атака за підтримки артилерії. Жахливими є втрати тих, хто штурмує відкритою місцевістю. Лише одиницям вдається з багнетом у руках увірватися в перші ворожі окопи і взяти полонених. Далі вони не можуть пройти. Другий батальйон марно намагається прийти на допомогу товаришам далі. Вже під час першого штурму падає їхній командир, резервний лейтенант Шуберт.

Тепер командир полку підполковник Енгельгардт особисто вирушає на північне узлісся. За допомогою польового бінокля він знайомиться з обстановкою і вивідує найкраще місце для атаки на ворога. Але пильні очі вже помітили його. Кулеметна черга обрушується на нього, розриває кущі праворуч і ліворуч, свердлить дерева. У повітрі гудуть рикошети. Адольф Гітлер і капрал Бахманн підбігають і закривають його своїми тілами. Командир, якому погіршився зір, здивовано запитує Гітлера: "Чому так?". "Ми не хочемо вдруге втратити нашого командира полку", - скромно відповідає той. На знак подяки - мовчазне рукостискання командира, ніби все це було само собою зрозуміло.

17 листопада: Найпотужніший артилерійський обстріл з боку ворога. За півгодини до цього командир бригади, Його Високоповажність Гроссманн, особисто віддав наказ звільнити знекровлений полк "Ліст". "Прослідкуйте, щоб ви повернулися", - сказав він наостанок підполковнику. Щоб отримати цей наказ, командири рот прибули до командного бункера полку. Через обмежений простір Адольф Гітлер і його товариші змушені ненадовго покинути бункер. І тут - невдовзі після 2:00 - ще один вибух. Потужний вибух - пряме попадання в командний бункер полку.

Адольф Гітлер першим поспішає на допомогу. Його зустрічає жахлива картина. Серед руїн лежать мертвими унтер-офіцер зв'язку Крайтмаєр, офіцер-курсант Вімменауер і орденоносець. Тяжко поранені сержант Остберг, полковий писар, та офіцери-представники Оберер і Мартін. Тепер він шукає

очима шановного командира. Невже він теж мертвий? Ось він бачить, як підполковник зі стогоном падає назад, чує його бурмотіння: "Я лише хотів служити своїй батьківщині!"

Один стрибок - і Гітлер на його боці. Так само і товариш Бахман. Понівечена ліва рука командира бовтається, а права нога червона від крові - осколок снаряда розірвав головну артерію. Втрата крові велика, тільки швидкі дії можуть принести порятунок. Гітлер не думає довго. Швидко накладає на глибоку рану компрес з моху і перев'язує його телефонним шнуром, щоб зупинити сильну кровотечу. Це спрацьовує, екстрена пов'язка є вправною і виконує своє призначення.

Полковий товариш

Посланець

Протягом ночі мені довелося двічі відвезти повідомлення до третього батальйону в південному секторі Руе. Мене мав супроводжувати посланець Гітлера. На короткому відрізку ми могли використовувати залізничний насип як бажане прикриття. Але незабаром нам довелося залишити його і перетнути відкриту місцевість. Шлях пролягав повз дві передові гарматні позиції. Не встигли ми наблизитися до них, як ворог зустрів нас убивчим вогнем. Звичайно, ця витрата боєприпасів була призначена не тільки для нас, а, перш за все, для гармат, які, напевно, викликали підозру у англійців. Якби я був один, то не мав би жодних докорів сумління щодо повного прикриття. Ніхто не закидав би мені цього. Наше повідомлення не мало нічого спільного з військовими діями батальйонів. Якби воно потрапило туди на кілька годин пізніше, це не мало б жодного значення. Але мій супутник був іншої думки. Без найменших вагань він прагнув - звісно, під будь-яким прикриттям - якнайшвидше пройти через відьомський котел.

Серед гінців часто трапляється, що їм доводиться перетинати відкриту місцевість під найсильнішим вогнем, тоді як для мене таке пересування було новим, незважаючи на роки, проведені в окопах. Звісно, я не хотів виглядати погано і мусив іти слідом. І все пройшло добре. Ми обидва вийшли з небезпечної зони без поранень.

На зворотному шляху ми знову ледве наблизилися до гармат, як знову почався ворожий обстріл. Звісно, цього разу зупинитися не можна було, і ми,

обливаючись потом, але неушкоджені, дісталися до захисного залізничного насипу.

На обох наступних етапах битви під Аррасом Гітлер знову кілька разів супроводжував мене, і щоразу ми поверталися звідти неушкодженими.

У ті дні у мене з'явилося неясне відчуття, що цей посланець мав додаткову удачу, і що було більш природно, ніж відчувати себе в меншій небезпеці, перебуваючи в його товаристві.

Фронтний товариш

Невідомий солдат

Під час лекції командира - він розповідав про ситуацію та покращення наших позицій - відкрилася завіса і увійшов посланець Гітлера. Він віддав честь (наскільки це було можливо, враховуючи невелику висоту печери) і передав письмове повідомлення. Командир відсканував його, не перериваючи своєї лекції, і дав гінцю знак, що той може йти. Коли за ним зачинилася завіса, майор зупинив свою промову і, підійшовши до завіси і промовивши підвищеним голосом, сказав: "Коли я посилаю цього гінця, я знаю, що місія буде виконана так само добре, як якщо б її виконував найкращий офіцер мого полку".

Ця похвала, зрозуміло, викликала у нас найбільше здивування. Оскільки майор фон Тубеф давно був відомий нам як лідер, який лише в найрідкісніших випадках хвалив, то ця похвала була особливо значущою, коли вона прозвучала на адресу солдата, про якого командир навряд чи знав навіть його ім'я.

Лейтенант Адольф Майєр

Джерело: СС Лейтефт, грудень 1943 року

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABENORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

September 1973 20. April 2017 (2018)

Hitler führt nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 an die nationalsozialistische Bewegung wieder als Führer an die Front. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Militäre von Stummheim, Verhöfung, Verführung und Verführung haben nicht angesetzt, das kann die gesamte Welt einem hoch gelebten Führer Adolf Hitler zu danken sein.

Alle Nationalsozialisten sind wieder ehrenvolle Vorkämpfer und Kampfgewinn haben Schicksal an Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist eine solche geworden, aber die Größe des beständigen Vorkämpfers hat kein noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der unerschütterliche Führer ist aber dabei, die Vorkämpfer - gegen alle weißen Völker (?) - zu befehlen. Seine Mitleid und Empörung, Überforderung und Ausgrenzung.
Ob "Jude" oder "Slawe", ob im Wahlkampf oder im Innenkampf, ob mit Propagandamaterialien bewaffnet oder auf einem Schicksalsschicksal an der Seite Nationalsozialisten im weißen Führer.
Hitler führt!
Gottwald Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

НС уведомителен бюлетин
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Преден доклад
Интервю с Моли
Трета част**

NSK: Настоящите ни проекти очевидно са свързани с философия и наука.

Моли, опишете мисленето си за единството на тези теми в политиката.

Моли: Опитвам се да обяснявам фотографирания, но най-лесно съм се концентрирала върху Адолф Хитлер и Армения на "човешкостта" (Civitas humanitatis) или "човешкост" (truth love). Двете съм на 21 страници, а имам още толкова много за пренебрежение. Изучаването на Историята е съществено важно и абсолютно важно поле за информация. Търсените информации за какво нещо и откриване още две неща, които трябва да прочетем. Чувстваме се малко като архивисти, който открива

 the NEW ORDER
Number 179 (1973) Printed 1973 April 20, 2017 (2018)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware contemporary and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are mass White immigration, culture denigration, and race-mixing.
Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!
Hitler führt!
Gottwald Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Allgemeine Partei Book
**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichlich Hoffmann
**Hitler
in Italy**

English / German French / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

**Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild**

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info